

ಬ್ರಹ್ಮಗಳಿಂದ ಅರಳುವ
ಚಿತ್ತಾರ ಮಂದರ
ಬಹುಕಿನ ಚಿತ್ತಾರವೂ
ಹೌದು.

ಕವ್ಯಗಳನ್ನು ನೋಡುತ್ತ, ತಾನೂ ಅವುಗಿಗೆ ಹೆಗಲೇಣೆಯಾಗಿ ನಿಲ್ಲುತ್ತ ಬಾಳು ನಡೆಸಬೇಕಾದ ಅನಿವಾರ್ಯತೆಗಳನ್ನು ಶರೀರಕಾಗಳಿಗಲ್ಲ. ಸಂಪತ್ತಿನ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಅವಳು ಅಡ್ಡಷ್ಟವರೆಯೇ ಸರಿ ಎಂದು ಹೇಳಲು ಅಡ್ಡಿಯಿಲ್ಲ. ಮಾರು ತಲೆಮಾರುಗಳ ನಡುವಿನ ಈ ಮಾತುಕಟೆಗಳನ್ನು ಗಮನಿಸಿದರೆ, ‘ಸಂಪತ್ತಿನ ವ್ಯಾಖ್ಯೆ’ಯೇ ಒಂದು ಬದಲಾಗಿದೆ ಏನ್ನಿಸುತ್ತದೆ.

‘ಯಾವುದು ನಿಜವಾದ ಸಂಪತ್ತು?’ ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನಿಸುತ್ತೇ ಮಾತು ಶುರು ಮಾಡುತ್ತಾರೆ ದೂ. ಅನುಸಾಯ ಭಾರದ್ವಾಜ್.

ತಾವು ತಾಯಿಯಾದಾಗ ಮಗುವಿಗೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಆಹಾರ ಕೊಡಬೇಕು ಎಂದು ಸಾವಧಿಯ ಮಳಿಗೆ ಶುರು ಮಾಡಿದವರು ದೂ. ಅನುಸಾಯ.

‘ನಮ್ಮ ಹಿರಿಯರ ವಸ್ತು ಒಡವೆ, ಆತ್ಮಿಯಾಸ್ತಿ, ಕಾಂತಿಯೇ ಕಟ್ಟಡಗಳೆಂದು ದುಡಿದು ಸಂಪಾದಿಸಿದರು. ಆದರೆ ಅದೆಲ್ಲವೂ ಸಾಕಾರವಾಗುವ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಗೂತ್ತಾಗುತ್ತಿದೆ, ನಮ್ಮ ಬಳಿ ಇರುವ ಆಸ್ತಿಗಿರಿ, ಉತ್ತಮ ಆಹಾರ ಮತ್ತು ಉತ್ತಮ ಅರೋಗ್ಯವೇ ಸಂಪತ್ತು ಎಂಬುದು. ಇಂದು ನನ್ನ ಬಳಿ ಬರುತ್ತಿರುವ ಅನೇಕ ಮಂದಿಹೊಸ ಅಮೃತದಿರ ಯೋಜನೆ ಇಡಾಗಿದೆ. ವಿಷರಹಿತ ಆಹಾರ ಕೊಡುವುದು ಹೇಗೆ ಎನ್ನಿವುದು ಅವರಿಗೆ

ಸಾಂಪಾದಿಸಿದೆ. ಅಜ್ಞಿಯ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಮಂಡಿ ಮಂಡಿ ಮಧ್ಯಾತ್ಮಾವೇ ತೋಟದಿಂದ ಒಂದಿಷ್ಟು ಸೋಷ್ಟು, ತರಪಾರಿ ತಂದು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಸಾರು, ತಂಬಳಿ, ಸಾಂಬಾರಿನಷ್ಟು ಉತ್ತಮ ಸಾಂಬಾರು ಬಹಳಿಗೆ ಇಂದು ಎಲ್ಲಿಯೂ ಸಿಗಲೆತ್ತಲ್ಲ’ ಎನ್ನುತ್ತಾರವರು.

ಡಾ. ಅನುಸಾಯ ಅವರ ಮಾತನ್ನು ಕೇಳಿದರೆ, ಮಕ್ಕಳ ಆಹಾರದ ಕುರಿತ ಜಿಜಾಫ್‌ನೇ ಶರೀರಕಾ ಬಿಂಬಿರು ಮಾತ್ರವಲ್ಲ ಎನ್ನಿವುದು ಸ್ವಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಹೊಸ ತಲೆಮಾರಿನ ಬಹುತೇಕ ಅಮೃತದಿರ ಮಂದಿರುವ ಸಾಂಪಾದಿ, ಮಕ್ಕಳ ಆಹಾರ ಮತ್ತು ಅವರನ್ನು ಬೆಳೆಸುವುದು ಹೇಗೆ ಎನ್ನಿವುದೇ ಆಗಿದೆ. ಅಂದಹಾಗೆ, ಈ ಸಮಸ್ಯೆಗಳು ಹೊಸತಾಗಿ ಕಾಣಿಸುತ್ತಿದ್ದರೂ, ಅವಾಗಳೇನೂ ಅನಿರೀಕ್ಷಿತವಾಗಿ ಉಧ್ಬಿಂಬಿಸಿರುವಂಥವಲ್ಲ.

ತಂತ್ರಜ್ಞಾನ-ನ್ಯೇತಿಕರೆಯ ಸಮೀಕರಣ

ಒಳ್ಳೆಯ ಆಹಾರ, ಒಳ್ಳೆಯ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಇಂದು ಇಲ್ಲವಾಗಿದೆ ಎಂದು ಕರುಬುವುದೊಂದು ಸಿಂಡ್ರೋಮ್ ಆಗಿದೆಯಾ? ಎಲ್ಲ ಕಾಲಕ್ಕೂ ಹೇಗೆ ಒಂದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕಾರಣ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಹಿಡಿಯಿರು ಹಳಹಳಿಸುತ್ತಿದ್ದರಷ್ಟೇ. ‘ಹಾಗೆ ನೋಡಿದರೆ, 70ರ ದಶಕದಲ್ಲಿ ಪೌಷ್ಟಿಕ ಆಹಾರದ ಮಾತಿರಲ್ಲಿ, ಸಾಕಷ್ಟು ಆಹಾರವೇ ಇರಲ್ಲ!